

Autor: Guillaume Faye

Heslo GRECE „věc národů“ (*cause des peuples*) je dvojznačné. Původně bylo koncipováno v polyteistickém duchu na obranu etnokulturní heterogenity. Avšak bylo přivlastněno rovnostářskou a lidskoprávní ideologií, která zatímco velebí utopický, duhově zbarvený světový pořádek, obviňuje Evropany za „viktimizaci“ Třetího světa.

Strategické fiasko

Když identitaristé [ve stylu GRECE] prosazovali věc *národů* začátkem osmdesátých let, bylo to ve jménu *etnopluralismu*. Tato „věc“ však nebyla nic jiného než rétorická finta na obhajobu práva Evropanů udržet si svoji identitu vůči světovému systému, který chtěl udělat ze všech Američany. Doufali, že Evropané, v rámci odporu proti dekultivačním silám, si budou moci udržet svoje právo na odlišnost (*la droit à la différence*), stejně jako obyvatelé Třetího světa – a to bez toho, že by byli obviňováni z rasismu. Heslo jako takové předpokládalo, že všichni, včetně Evropanů, mají toto právo. Ale ihned jakmile se tento argument objevil, tak kosmopolita P. A. Taguieff (známý akademik věnující se krajní pravici) začal odkazovat na „diferenciální rasismus“ (ve kterém je kritériem pro vyřazení kulturní rozdíl, spíše než barva kůže).

Při zpětném pohledu se jeví tato strategie Nové pravice jako kompletně zcizená, všechna hesla – *la cause des peuples* („věc národů“), *la droit à la différence* („právo na odlišnost“), a *etnopluralismus* – byly obráceny proti identitaristům. Navíc jsou naprosto irelevantní při současném stavu ve kterém se Evropa nachází, kdy je ohrožována masivním neevropským přistěhovalectvím a dobytčím islámem, které podporují etnomasochistické elity.

Přivlastněna dominující ideologií, obrácena proti identitaristům a shodná se současnými zájmy je etnopluralistická strategie GRECE metapolitickou katastrofou. Zároveň si ponechává i něco z marxistického a křesťansko-levicového předsudku o evropském „vykořisťování“ Třetího světa. Jak poukazuje (francouzský afrikanista) Bernard Lugan ohledně černé Afriky, tento předsudek není založen na ničem jiném, než na neznalosti ekonomiky. Věc národů je přitom spojena s altruismem vycházejícím z křesťanství, který demonizuje naši civilizaci, obviňuje ji z ničení ostatních civilizací a činí tak právě v době, kdy právě všechny ostatní civilizace se pilně připravují na destrukci civilizace naší.

„Právo na odlišnost“ ... Jaké právo? Neměli jsme už dost Kantova pofňukávání (o abstraktních právech)? Existuje pouze *schopnost* být odlišný. Ve výběrovém procesu Historie a Života si to musí každý zařídit sám. Nejsou v něm žádní dobrotiví ochránci. Navíc toto právo je vyhrazeno

všem, kromě Evropanů, kteří (jménem multikulturalismu nebo nějakého jiného kosmopolitního stylu) jsou vyzýváni, aby odhodili svoji vlastní biologickou a kulturní identitu.

Toto heslo představuje i další nebezpečí: hrozí že zdegeneruje v doktrínu etnického komunitarismu, uznávající existenci neevropských enkláv v našich zemích. Pro Evropu to předpokládá, že cizí komunity, obzvláště pak muslimské, budou, z jasných demografických důvodů, hrát čím dál tím větší roli v našich životech. Tento otevřený útok na naši identitu je doprovázen sofistikovanými argumenty, které zesměšňují „fantazii“ o (pouze bílé) *rekonkvistě*. V tomto duchu nám bylo řečeno, že to tak musíme udělat (skrže multirasovou Evropu). Ale já to odmítám tak dělat. Stejně tak nejsem připraven ustupovat před údajnou historickou nevyhnutelností (jejímž cílem je učinit Evropu kolonií Třetího světa).

Život je věčný boj

Věc národů se stala součástí „lidskoprávní“ bible. Oproti tomu, neodarwinistická teze o boji a soutěži, která předpokládá že jen nejsilnější přežije, se jeví našim s ubližovanými soucitným komunitaristům jako důkaz barbarismu – i když je tento důkaz ve shodě s životními zákony. I přesto jsou však jediné tyto síly, uznávající výběr a soutěž, které jsou schopny zaručit rozmanitost různých životních forem.

Věc národů ke kolektivizující, homogenizující a rovnostářská, zatímco „boj národů“ je *subjektivistický* a heterogenní, v souladu s nahodilými (entropickými) životními vlastnostmi. V tomto smyslu pouze nacionalismus a bojovná vůle k moci jsou schopni udržet život v souladu s *principy subjektivity*. Vzhledem k rovnostářské hypotéze, že všichni lidé mají „právo žít“, věc národů radši ignoruje zřejmé historické skutečnosti ve prospěch *objektivismu*, který usiluje o přeměnu lidstva v objekt vhodný na muzejní výstavu. *Věc národů* předpokládá rovnost všech lidí a civilizací.

Tento druh rovnostářství se vyskytuje ve dvou formách: jedna je vyjádřena homogenizací na bázi konceptu *metissé*, která znamená být člověkem („lidskou rasou“), druhá se snaží ochraňovat lidi a kultury určitým druhem opatrovnictví. Obě formy odmítají akceptovat fakt, že lidé a civilizace jsou *kvalitativně* odlišní. Z tohoto důvodu je absurdní idea, že někdo může ochraňovat ohrožené lidi a civilizace (přinejmenším pokud jsou z Třetího světa) stejným způsobem, jakým někdo může ochraňovat tuleně. Nicméně bouřlivý historický výběrový proces nemá prostor pro *ochranu* – pouze pro soutěž subjektů. Z jeho pohledu jsou spasilské doktríny prostě nepřipustné.

Věc národů rovněž předpokládá jako základní prvek solidaritu mezi Evropany a lidmi z Třetího světa. Opět, toto není nic jiného než pochybný ideologický konstrukt, který *grecisté* vymysleli počátkem osmdesátých let, aby se vyhnuli obvinění z rasismu. Nemám zde dostatek místa pro vysvětlení mýtu o „vykořisťování“ Třetího světa. Nicméně vysvětlovat jejich neúspěchy pomocí primitivních neomarxistických termínů, stejně jako na druhé straně se klonit k výkladům, že na vině jsou machinace MMF, Trilaterální komise, Bilderberská skupina nebo nějaký jiný Belzebub, je naprosto nesmyslné.

Podle médií anebo akademických učenců je „kultura jiných“ ve Francii v ohrožení – i když všude zuří „afrománie“. Jinými slovy, myslím že není příliš přehnané tvrdit, že dekultivující vliv Ameriky již více neohrožuje Evropu, jeho nebezpečí bylo překonáno jiným.

Evropa především!

Vážím si osudu občas trpících Inuitů, Tibeťanů, Amazoňanů, Pygmejů, Kanaků, Aboridžinců, Berberů, Sahařanů, Indiánů, Núbijců, samozřejmě Palestinců a malých zelených mužíků z vesmíru. Ale neočekávejte ode mne krokodýlí slzy. Když povodeň ohrožuje můj dům, tak myslím jen na svoje ohrožení a nemám čas pomáhat nebo obhajovat jiné. Kromě toho, kdy tito jiní se někdy starali o nás? Každopádně nebezpečí, které je ohrožuje je velice přehnané, obzvláště když přihlédneme k jejich demografické vitalitě, za kterou mimochodem vděčí západní medicíně a materiální pomoci – ty stejné západní síly, které je údajně vykořisťují, jim umožnily i rozvoj (nebo alespoň reprodukovat se v nevídaných číslech).

Pokud naší komunitaristé opravdu chtějí hájit věc *národů*, měli by začít s Evropany, kteří právě teď čelí útoku demografických, migračních a kulturních sil přelidněného Třetího světa. Tváří v tvář těmto ohrožením nás nemůžete najít fňukat (jako kněze) nebo utíkat (jako intelektuály) k věcem „těch jiných“. Heslo „My sami“ stačí.

Převzato z *The Faye-Benoist debate on Multiculturalism*, původní příspěvek Guillaumea Fayeho vyšel v časopise *Terre et Peuple* č. 18/2003.